

בש"פ 1237/20 - אוסאמה חטיב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1237/20

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העורר: אוסאמה חטיב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על
החלטה שניתנה ביום 10.2.2020 על ידי בית המשפט
המחוזי נצרת (השופט ד' צרפתי) במ"ת
30069-10-19

בשם העורר: עו"ד אחמד מסאלחה

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי נצרת (השופט ד' צרפתי) שניתנה ביום 10.2.2020 במ"ת 30069-10-19 ואשר דחתה על הסף את בקשת העורר לקיים עיון חוזר בתנאי המעצר באיזוק אלקטרוני ולהעתיק את מקום מעצרו מהדירה שבנוף הגליל אל ביתו שבכפר כנא. מדובר במעצר עד תום ההליכים בת"פ 30032-10-19 (מחוזי נצרת) - ההליך העיקרי שבמרכזו עבירות הקשורות לסחר בנשק.

2. בהחלטה קמא נקבע כי בקשת העורר הוגשה כחודשיים בלבד מאז שניתנה ההחלטה בדבר שחרורו למעצר באיזוק אלקטרוני – זאת, מבלי שחל שינוי מהותי כלשהו בנסיבותיו – וכי הקשיים הכלכליים והאחרים עליהם הצביע העורר אינם חדשים. מטעמים אלו, קבע בית משפט קמא כי בקשת העורר איננה עומדת בתנאי הסף לעיון חוזר ודחה אותה מבלי לבקש את תגובת המדינה.

3. העורר טוען כי שגה בית משפט קמא בדונו בבקשה בהיעדר הצדדים ומבלי שקיבל את תגובת המדינה. כמו כן טוען העורר, כי בית המשפט טעה בהגדירו את הבקשה כבקשה "לשיפור" מקום המעצר בפקוח אלקטרוני. לשיטתו של העורר, מדובר היה במעצר בית מלא בתנאים מגבילים הזמים לאלו שחלים עליו עכשיו. עוד טוען העורר, כי בית משפט קמא שגה בקבעו כי לא חל שינוי נסיבות מהותי בעניינו. לשיטתו של העורר, שינוי כאמור התחולל במצבו הכלכלי ובמצב משפחתו לנוכח הקושי שחווים בת זוגו וילדיו בשל מעצרו מחוץ לבית. העורר מוסיף וטוען כי ההליך העיקרי עתיד עוד להימשך זמן רב, נסיבה אשר מעצימה את קשייו ואת קשיי משפחתו עוד יותר.

4. סבורני כי בית משפט קמא צדק בהחליטו לדחות את בקשת העורר על הסף. בקשה לעיון חוזר המוגשת כחודשיים אחרי נתינת ההחלטה שאלה היא מתייחסת צריכה להישען על תפנית חריגה בנסיבות המקרה אשר מצדיקה שינוי בתנאי מעצרו של הנאשם (ראו סעיף 52(א) לחוק המעצרים; וכן ראו בש"פ 6432/10 אחמד נ' מדינת ישראל (8.9.2010); בש"פ 5370/13 מור נ' מדינת ישראל (8.8.2013)). העורר לא הצביע על שום תפנית כזאת ובקשתו נדונה על כן לכישלון. בא-כוח העורר הפנה אותי להחלטת השופט נ' סולברג בש"פ 8473/19 מדינת ישראל נ' אלטלקאת (25.12.2019) (להלן: עניין אלטלקאת) אשר אישרה את ההחלטה מושא הערר דשם בדבר שחרורו של המשיב לחלופת מעצר ודחתה את ערר המדינה. ברם, ההחלטה שניתנה בעניין אלטלקאת, אין בה כדי לסייע לעורר מאחר שהלה מבקש ממני להתערב בשיקול דעתו של בית משפט קמא ולהפוך – ולא לאשר – את החלטתו. לזאת אוסיף, כי מעצר, מעצם טבעו, מטיל קשיים כלכליים ונפשיים לא מבוטלים (בלשון המעטה) על העצור ועל משפחתו, וכי לנוכח האמור בסעיפים 21(א)(1)(ג)(4) ו-22ב(ב)(1), כפסע היה בין העורר לבין מעצרו מאחורי סורג ובריח.

5. באשר לפגם הדינוי שהעורר טוען לקיומו – ייתכן שהיה מקום לדון בבקשתו לעיון חוזר למרות שברור היה, על פניה, כי דינה להידחות על הסף. עמדה זו נתמכת על ידי האמור בע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007). ברם, ישנה גם דעה אחרת, שבית משפט קמא רשאי היה ללכת לפיה בבואו להחליט אם בקשת העורר לעיון חוזר מקיימת את תנאי הסף לקיום ההליך המבוקש (ראו החלטת השופטת ע' ארבל בע"פ 9043/12 דהן נ' מדינת ישראל (23.4.2013)). כך או כך, מאחר שמדובר בבקשת סרק שממילא נדונה לכישלון, החלטת בית משפט קמא לדחותה על הסף ללא דיון לא הסבה לעורר שום עיוות דין.

6. אשר על כן, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, כ"ט בשבט התש"ף (24.2.2020).

ש ו פ ט

